

HEDEROVÁ

PETRA

ZLÉ JAZYKY

**Ked' sa chcete
zachrániť
klamstvom, ktoré
sa kruto obráti
proti vám**

Epitovky

Evitovky

HPetra
ederová

ISBN 978-80-8254-093-5

Zlé jazyky

Evitovky

P

rológ

Mám pocit, že dnešné ženy si vzájomne neprajú.

Neviem, ako to bolo kedysi, či boli rovnaké mrchy, alebo sa k sebe v minulosti správali ohľadupľnejšie. Jedno je však isté: my ženy vieme byť na seba pekne hnusné. Hašteríme sa ako také sliepky na smetisku (áno, to porekadlo o kohútoch by som mierne poopravila). Závidíme si, porovnávame sa, ba dokonca občas aj súperime o priazeň toho istého

muža. Darmo hollywoodske celebrity nabádajú ostatné ženy na to, aby držali pri sebe, aby sa vzájomne podporovali a pomáhali si. Všetky priateľstvo iba predstierame. V skutočnosti si neváhame zapichnúť dýku do chrbta, len čo sa tá druhá otočí. Pritom zavše blúznime o rovnoprávnosti a rozdielnosti, ktorú treba obdivovať, lebo veď nikto nie je dokonalý. Lebo vraj každá žena je úžasná a výnimočná! Je to len zbožné želanie, nie všetky sme také úžasné alfa samice. Niektorým z nás sa darí viac a iným menej, niektoré sme krásne, múdre a úspešné, iné, ako ja, sme rodené outsiderky.

Preto nás z béčkovej skupiny občas ovládne závisť a pocit krivdy. Prečo sa nemám tak dobre ako kolegyňa, suseda, kamarátka? Kde je spravodlivosť a kde je tá karma, o ktorej sa už toho toľko narozprávalo?

Podporovanie a povzbudzovanie ostatných majú v krvi len šťastné a vyrovnané ženy. Veď to dáva zmysel: ženu, ktorá má všetko, zachváti pocit vďačnosti a pokory, a možno aj nejakého uvedomenia, že nič nie je samozrejmé, všetko si treba vážiť. Žena, ktorá už nemá čo viac chcieť, pretože všetko dostala, sa logicky rozhodne byť k ostatným milá a nápomocná. Keď nemá vlastné problémy, pomáha riešiť problémy iným.

Aj ja taká jedného dňa budem, keď sa mi konečne v živote začne dariť. Budem rozdávať úsmevy na všetky strany a nebudem šetriť na komplimentoch, slovách a skutkoch podpory voči ostatným ženám,

ktoré by som možno inak pokladala za svoje soky-
ne.

Zatiaľ tam však nie som. Nedošla som tak d'aleko, a ak sa tam aj niekedy dostanem, dlho mi to potrvá. Preto sa ako priemerná béčková žena občas nechám strhnúť typickými pocitmi závidi, nespravodlivosti a následnou škodoradostnou chuťou občas si do niekoho rypnúť. Ohodnotiť inú ženu alebo sa s ňou porovnávať. Poukázať na jej nedostatky a chýbajúcu súdnosť. Okomentovať, čo by som spravila lepšie, keby som bola v jej koži. Ako keby sa dalo obliecť si kožu inej ženy...

1.

Ked' som nastúpila do nového zamestnania, vedela som, že pôjde o ženský kolektív. Nevadilo mi to, aj v minulosti som bola na pracovisku obklopená iba kolegyňami. Celkom to súviselo s povahou mojej práce, mužské pohlavie vo všeobecnosti neinklinuje k byrokratickej agende. Náš tím napriek tomu dopĺňal aj jeden muž, nesmelý introvertný mladík, neúspešný absolvent štúdia na materiálno-techno-

logickej fakulte. Zrejme mu po nedokončení školy neostávalo nič iné, než sa rýchlo zamestnať, pričom nestíhal riešiť zbytočnosti ako pracovná náplň či zloženie kolektívu. Napokon, neposlali ho pracovať do bane, ale do útulnej vyhriatej kancelárie, a nena-darmo sa hovorí, že je lepší vrabec v hrsti ako holub na balkóne. Holuby nikto nemá rád, pretože svojím ranným hrkútaním zobúdzajú tých, ktorí potrebujú dospať spoločensky náročné dni. Okrem toho aj znečisťujú pavlače a parapety, o tom však inokedy.

Kolega Sebastián teda z existenčných dôvodov prijal pozíciu na fakturačnom oddelení našej firmy, netušiac, čo všetko takéto pracovisko zahŕňa. Keď sa to dozvedel, pravdepodobne zostal nešťastný. Sústavné klebetenie všetečných kolegýň ako bonus k stereotypným pracovným úlohám, to by zložilo aj silnejšie povahy, než bola tá jeho.

Spočiatku zvládal dialógy o ničom a zároveň o všetkom statočne a bez reptania. Dokonca sa občas pridal aj na spoločné raňajky. Potom zrejme zistil, že nemá čím prispieť do debaty, a viac sa na raňajkách nezúčastňoval. Ktovie, čo sa mu však nakoniec udialo v hlave, keď sa neskôr rozhodol z firmy odísť. Navonok sa totiž vždy tváril nezainteresovane, akoby sa ho nič netýkalo, no vo vnútri možno celkom trpel. Chudák Sebastián.

Na fakturačnom oddelení našej firmy si krčné chrbtice ničilo dovedna šesť žien – extrovertiek a jeden už spomínaný siedmy statočný muž. Bola som jednou zo šestice, v snahe zapadnúť do kolektívu som

sa ochotne zmenila z introvertky na extrovertku. Ochotne som s ostatnými zdieľala detaily osobného života od zloženia raňajok až po spálené kalórie. Do romantických tém som sa však neodvážila zabrdnúť. V mojom prípade ani veľmi nebolo o čom hovoriť, žila som sama a muži ma prestali zaujímať.

Zato Bianka s Lilianou veľmi rady opisovali svoje milostné avantúry do najpodrobnejších detailov. Obe boli mladé, atraktívne a muži sa u nich striedali ako na bežiacom páse. Rada sa k nim pridávala aj pôvodne konzervatívna Anka a vydatá Vierka. Tie tiež dokázali prekvapiť, čo sa zdieľania chúlостivých tém týkalo. My s Alenou sme sa najskôr červenali, ani jedna z nás si však netrúfla pokaziť zábavu výhradami k príliš intímnej povahe informácií. Sebastian sa v takýchto situáciách taktne vzdialil, prípadne sa zažral do práce so slúchadlami na ušiach.

Bola som najnudnejším článkom celého oddelenia. Sivá myška, ktorá sa nemá veľmi čím pochváliť, zato sa vždy aspoň snaží držať krok s ostatnými. Neprekvapí, ale zato aspoň doplní počet poslucháčok. A čo robí zábavného človeka zábavným, je predsa publikum. Urobila by som všetko pre to, aby ma pokladali za vtipnú a obľúbenú. Vždy som podvedome túžila po tom, aby ma ostatní rešpektovali a uznávali. To sa však ľuďom bezdôvodne nestáva, musí tu byť niečo, pre čo by ich rovesníci obdivovali. To niečo môžeme nazvať faktorom X, pretože nie je jasné, čo to vlastne je. Možno krása, inteligencia,

dôvtip či toľko ospevovaná charizma, alebo najskôr kombinácia všetkých tých vlastností.

Snaha zapadnúť dokáže narobiť problémy. Dokáže ľudí dohnat' k neuveriteľným skutkom, pre slávu a uznanie sú schopní prekročiť všetky hranice. Stalo sa mi niečo podobné, to ma však neospravedlňuje. To, čoho som sa zanedlho v snahe zapadnúť dopustila, sa totiž nedalo nazvať inak než obyčajný podraz. A podrazy sa v kamarátskych vzťahoch, ba ani v pracovných kolektívoch netolerujú.

2.

Moje skvelé kolegyně milovali preberanie horúcich tém na káve, prípadne v mítingovke, alebo počas fajčiarskej pauzy. Pravidelné stretnutia sa stali rutinou, bez ktorej by sme si sotva vedeli predstaviť pracovný deň. Neformálna líderka nášho tímu Bianka zvolávala rannú poradu a my ostatné sme sa poslušne zdvihli od svojich počítačov. Sebas-

tián zostal sedieť na svojom mieste, vraj mal neodkladné povinnosti. Nikto sa s ním nehádal. Ženám vyhovovalo, že sa nepridá, pretože v skutočnosti nešlo o pracovné stretnutie.

Na prízemí budovy firmy sa nachádzala útulná kaviareň pre zamestnancov. Nebola veľká, dokázala obslúžiť len niekoľko zákazníkov, zato však vždy praskala vo švíkoch. Otváracie hodiny od deviatej do pol tretej nútili návštevníkov, aby sa zastavili, kým sa všetko nevypredá. Kto prv príde, uchmatne si lepšie kúsky z raňajkového menu. Vystáli sme si rad na kapučíno, poobzerali koláčiky úhladne zoradené vo výklade, no na jedenie sme si málokedy nejaký z nich vybrali, a zasadli sme za najbližší voľný stolík.

„Tak aký ste mali víkend, kočky?“ spýtala sa Liliana. Vždy rada začínala konverzáciu a nebolo možné nevšimnúť si, že priam horí túžbou pochváliť sa novinkami. Liliana bola vysoká štíhla červenovláska s alergiou na bielkovinu kravského mlieka. Preto nepila kapučíno ako my ostatné, ale obyčajné čierne lungo.

„Môj víkend bol celkom divoký,“ odvetila veľavýznamne Bianka a my sme zvedavo nadvihli obočie.

„Divoký tak, ako si to myslím?“ vyzvedala Alena a s chuťou zahryzla do oškvarkového pagáča. Jediná v tíme netrpela žiadnymi stravovacími obmedzeniami, ba ani nedržala špeciálne diéty. So svojou

váhou a výzorom bola vyrovnaná. Napokon, na svoj vek vyzerala výborne.

„Ani sa nepýtaj,“ mávla rukou navonok mierne zahnanbená Bianka a prehrabla si hustú šticu čokoládovohnedých vlasov. Jeden prameň jej spadol do kávy a stihol zašpiniť novú krémovú blúzku. Nerozrušilo ju to a pokračovala v rozprávaní. „Trošku som sa spustila. Dávno sa mi nestalo, aby som sa v ten istý deň vyspala s dvoma rôznymi mužmi.“

Pri stole na moment nastalo prekvapené ticho. Bianka bola majsterkou sveta v šokovaní a po jej zvestiach sa dramatická pauza priam žiadala.

„Čože?“ vytreštila oči Vierka. „Ako sa ti mohlo také niečo podariť?“

Na jazyk sa mi drala sarkastická odpoveď, že sme už počuli aj horšie veci. V minulosti sa kolegyne priznali k pikantnejším zážitkom, na ktoré sa zjavne postupne zabudlo. Čo sa prezradí vo firme, zostane vo firme.

„Chceme detaily!“ zvolala som, pretože sa to patrilo. V skutočnosti som však vôbec nebola zvedavá na podrobnosti, respektíve mi to bolo tak trochu jedno. Bolo pre mňa strategicky výhodné, aby sa všetka pozornosť sústredila iným smerom. Keď sa všetky oči uprú na Bianku, aspoň sa na novinky nebudú vypytovať mňa. Aj tak som sa nemala čím pochváliť.

Bianka nešetrila slovami. Kvetnato opisovala zážitky z víkendu a už onedlho sme všetky vedeli, kto bol jej milencom číslo jeden a ako ho o necelé tri

hodiny vystriedal záložný kus. Tak totiž nazývala náhradníkov, ktorých zbierala v práci, na sociálnych sieťach a občas na športových podujatiach. Zastávala teóriu, že jeden muž jej nikdy nedokáže dať toľko pozornosti, po akej túži, preto je jediným riešením stretávať sa paralelne s viacerými. Kým sa o sebe nedozvedia, je všetko v poriadku. Veď čo oči nevidia, srdce nebolí.

Raz som sa jej medzi štyrmi očami na dámskych toaletách spýtala, či sa nebojí, že sa jej stane to isté. Čo by urobila, keby sa dozvedela, že nie je jediná? Blahosklonne sa usmiala a povedala mi, že toho sa vôbec neobáva. Všetky záložné kusy sú do nej natoľko pobláznené, že by im ani vo sne nenapadlo rozhliadať sa po iných ženách. Bianka mala vysoké sebavedomie, čo súviselo s jej krásnou vypracovanou postavou a menej krásnou, zato však zaujímavou tvárou. Po skončení pracovného času mieri-la rovno do fitka a odtiaľ k niektorému zo svojich kusov. Takto cynicky sme mužov onedlho nazývali všetky v našom tíme. Kus.

V to ráno sme sa teda dozvedeli, že Bianka víkend prešantila, Alena sa zoznámila s novým nádejným adeptom na manžela, Liliana dostala menštruáciu, preto veľmi nevystrájala, a vydatá Vierka nahovorila manžela na skúšanie erotických pomôcok, ktoré nám priamo v kaviarni ukázala na svojom mobile. Anka konštatovala, že to nie je nič pre ňu, hoci, samozrejme, nikoho za podobné praktiky neodsudzuje. Každý nech si robí, po čom mu duša piští. Po

čom pišťala v ten víkend jej duša, sme sa dozvedieť nestihli, pretože je nás dokopy šesť a jedna hodina má len šesťdesiat minút, ktoré si budeme musieť odpracovať v rámci nadčasov.

Sebastián nadčasy nemal, všetko stihol dokončiť počas pracovného času.

Niekedy som bola vďačná, že nás v tíme bolo až toľko. Keď sa ma totiž opýtali na novinky z môjho života, bola som tou najnudnejšou zo všetkých.

„Pribrala som tri kilá,“ znela moja odpoveď. Alebo: „Mama mala narodeniny, tak sme oslavovali.“ Potom som v snahe dodať informácii šťavu doplnila: „Bratranec sa opil na šrot a museli sme ho kriesiť.“

Bolo mi jasné, že toto nie je správa, ktorá zaujíma moje morálne odviazané kolegyne. Nabudúce musím rozpovedať lepšiu príhodu.

Postupne som sa vypracovala. Bola som prinútená. O nezáživných ľudí nikto nemá záujem, preto mi bolo jasné, že ak chcem uspieť, budem musieť svoj život výrazne okoreniť. A keď nie život celý, aspoň niektoré jeho momenty. V opačnom prípade po mne ani pes neštekne a zostanem ráno sedieť v kancelárii so Sebastiánom. To by možno nebolo na zahodenie, lenže ja som predsa žena. Ženy si síce vzájomne neprajú, no logicky ich to podprahovo k sebe ťahá. A tak som sa snažila, koľko to len šlo.

3.

„**D**nes ma balil predavač v galantérii,“ pochválila som sa jedného rána nad kapučínom. „Celkom chutný, len trochu mladý.“

Bianka sa chytila: „Mladosť je devíza. Keď muž nemá skúsenosti, ľahšie sa namotá. Aspoň by stál za hriech?“

„Čo je to, dopekla, galantéria?“ skočila jej do reči Liliana. „V živote som také slovo nepočula.“

Nikto jej však neodpovedal, pretože to nebolo podstatné. Nešlo predsa o to kde, ale s kým. Aj keď sa vlastne nič nestalo, pretože v galantérii som síce bola, potrebovala som veľké gombíky, ktoré mi odpadli z kabáta, zato dotyčný predavač ma nebalil. Na moment sa mi zdalo, že po mne hodil očkom, nebol v tom však akýkoľvek erotický podtón. Pri troche fantázie som však túto banálnu príhodu mohla použiť ako povinný vklad do repertoára našich bizarností.

„Nebol celkom môj typ,“ klamala som, pretože v skutočnosti sa mi páčil. Mal v sebe iskru, čo sa o väčšine mužov v mojom okolí povedať nedalo. Keď spomínam okolie, myslím tým predavačov v potravinách, revíznych technikov výťahov, zopár susedov a náhodných spolucestujúcich v mestskej hromadnej doprave. Kde inde by som mala stretnúť mužov, keď nikam nechodím a aj v práci sú samé ženy? Moja príhoda mala nízku zábavnú hodnotu, možno jeden z desať, kde desať je maximálny počet bodov. Všetci čakali niečo bombastickejšie, šokujúcejšie, alebo aspoň hmatateľnejšie než to, čím som v to ráno prispela.

Štafetu našťastie prebrala Liliana, ktorá strávila predošlý večer na koncerte rockovej kapely. Pri tom sa stihla zoznámiť s jedným z hudobníkov, čo v kolektíve vyvolalo vlnu obdivu a všeobecného uznania. Hudobníci tvorili spolu s doktormi, pilotmi a so

zbohatlíkmi strop toho, čo sa dalo zbalit'. Lilianin hudobník bol dokonca bubeník, a tí sú spomedzi všetkých muzikantov najviac sexi. Prispieva k tomu predpoklad, že majú kondíciu, pretože inak by nevydržali celý koncert trieskať do rytmu.

To, že som ani dnes nezdíeľala žiadne pikantné zážitky, ma nezachránilo od zvedavých otázok. Čím viac som sa snažila vyznieť neutrálne, tým väčšiu pozornosť som vzbudzovala.

„Teraz sa pochváľ ty, Vanesa,“ vyzvala ma Bianka. „Kedy si sa naposledy naozaj poriadne odviazala?“

Horúčkovito som premýšľala, čo odpovedať. Zvažovala som, že si niečo vymyslím, moja fantázia ma však opäť zradila. Preto som sa rozhodla, že priznám farbu. Priznanie je predsa poľahčujúca okolnosť a úprimnosť býva ľuďom sympatická. Pravda odzbrojuje a občas vyráža dych. Tak to bolo aj v mojom prípade, pretože kolegyne zostali po mojich slovách ako obarené.

„Odkedy som sa rozišla s frajerom, ktorý tiež nebol žiadny diabol, som nespala s nikým,“ hlesla som s pokojom Angličana. „Už je to skoro rok.“

V kaviarni zavládlo hrobové ticho, akoby niekto vyhlásil minútu mlčania z úcty k môjmu mŕtvemu intímному životu. Muselo to vyznieť skutočne tragicky, pretože Anke sa v očiach zračil súcit. Ostatné tváre odrážali zmes údivu a nepochopenia. Ako takto môžem žiť, v najlepšom veku, na vrchole svojej sexuálnej kondície? Mlčanie prelomila Liliana,

ktorá môj problém poňala ako výzvu. Treba mi niekoho nájsť!

Odrazu mal celý náš tím novú misiu: okrem spravovania kvartálnych faktúr a finančných reportov si kolegyne predsavzali, že mi pomôžu dostať sa z celibátu. To, čo si o tom myslím ja, nikoho príliš nezaujímal.